

πόρου πώς σ' άφτη μου τή μελέτη, δε θα βρή σκυιας ύβρεις, παρά θα δώ και λογική και πάθος, άφοδ τάγραφα όλα με τής καρδιάς μου τόν πόνο, και πρέπει με κάποιο σίβας να τή ελέπη κανείς τή δου άφτά, τή λογική και τή πάθος, γιατί δεν είναι πράματα τής νουήνας, όπως είναι οι παράδες του έμπορου μας, ίσως και τή καρδιά του.

Μά τότε, θα μου πη ο αδερφός μου ποιος ξέρει; μπορεί ο έμπορος μας να είναι και χιώτης-γιατί προσωπικά; Και σ' άφτό του τή ρώτημα θαπαντήσω. Είναι προσωπικά και προσωπικά. Τα προσωπικά τή πιδ γνωστά στην Ελλάδα είναι σάν πολεμικές μάχες, όχι τάχατες έπειδή και δεν τήν άγαπάς, μά έπειδή δεν άγαπάς τή πρόσωπο, πού τή διαφεντέβει. Έχει όμως άλλα προσωπικά, και άφτά είναι να μην άγαπάς τή πρόσωπο, σά μιλάς τήν ιδέα πού τή διαφεντέβει τή πρόσωπο αυτό. Τότε, χτυπώνται; τή πρόσωπο, δε χτυπάς τή πρόσωπο μονάχα, χτυπάς όσους έχουν τήν ίδια τήν ιδέα, γιατί κάποτε τυχαίνει και άλλα πρόσωπα, καθώς του έμπορου μας τή πρόσωπο λόγω χάρη, να κρύβονται πίσω από κανένα πρόσωπο πού σημαντική, κ' ένας νάντιπρωσιπός και τούς άλλους.

Νά σάς πω τήν αλήθεια, έμεινα μήτε τή πρώτα προσωπικά μου άρσενος, μήτε τή δεύτερη. Μά στην Ελλάδα είναι ελπίδα άδύνατο να χτυπήσει κανείς την ίδια δίχως να χτυπήσει μαζί και τή πρόσωπο. Δε θα κατολάδουμε. Θέλετε τήν απόδειξη; Νά σάς τή δώσω, τρανή. Όσα είπα στή πέντε μου άφρα για τή Σύλλαγο, τή είπα τουλάχιστο σέ πεντέξη άλλα μου άφρα τώρ πού τάχω μαζωμένα όλα σ' ένα βιβλίο, έρχομαι τή βλέπει ο καθένας τή πιδ σπουδαία λοιπόν, τήν ιδέα καθαρή και τήν ούσια, τή ζήτηση, όποιος θέλει θα τή δώ τή μελέτη μου, ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΙΚΑ. Ποιός τή διάβασε; Κανένας! Κι ως τόσο τάλεγα εκεί πολύ πρόνοια, πολύ ήσυχα, ζητούσα τή κατέκαστα. Σ' άφτά δεν πρόσζε μήτε χιώτης μήτε Άθηνάιος. Γιατί; Γιατί προσωπικά δεν είχε! Και θέλετε να σάς δώσω απόδειξη ακόμα πιδ τρανή; Ήδη πώς τώρα θα προσέξουμε ως και στή μελέτη άφτη πού σάς λέω και πού τήν δώσεν τή παρατήρηση κανείς. Γιατί; Γιατί, δίχως να βάλω τίποτα προσωπικό, έβαλα μέσα δυό τρία πρόσωπα, δυό τρία όνματα. Νάβω τους έννοις έταίρους με τόν Πρόεδρό τους, δε θα φτάνανε χίλια αντίτυπα. Θα χτυπούνταν τή βιβλίο.

Ηγάω τή πρόσωπο, σάν άργίσουνε να καταλαβαίνουν τίς ιδέες.

24 του Σεπτεμβρίου, 1901.

ΓΥΝΑΙΚΗΣ

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

(Στύν κ. Πιέρ Μωρεάς Γκαίκο «Κοιτάζει» εν ταύθα).

Φίλτατε.

Μεταξύ μας να τή πούμε. Έδιαβάσαμε τή άνοιχτή γράμμα πού δημοσίευσες στο τελευταίο φυλλάδιο τής υπερεγκριτωτάτης «Κριτικής» και θαυμάστικαμε γιά τή τουπέ σου. Μιλάς γιά άσυνειδησία, γιά άτομικό σύμφερο, γιά ψευτιά, γιά ελαφρομυαλία—και γιά τή πράμα δεν μιλάς, καλόντε!—και μέχρι διακρύβουν συγκινηθίκαμε! Χαρά στην παλαιοκαρία σου, να τή ποφασίσες να ύτο αποκαλύφεις! Τόση παλαιοκαρία, να σου πούμε τήν αλήθεια, από σένα δεν τήν περιμέναμε!

Ξεχωρίζεις δυό είδων γιγνάρους στο σοφό γράμμα σου. Τους γιγνάρους πού φορούνε τήν λεοντή, και τούς γιγνάρους πού δεν τήν φορούνε παρά βγαίνουν έξω με τή ιδία τή γιγνάρους τομπί τους. Στην πρώτη τάξη κατατάσσεις τή «Νουμά» με τούς συνεργάτες του.—Σπολλάτν σης. Στή δεύτερη μένεις ή αφεντιά σου, με τούς δικούς σου συνεργάτες και υποδοχείς. Αυτό δε, άφση τ' όμολογείς, σού δίνει κάθε δικαίωμα να ποζάρης—και γιά τήν ποζάρης μουσιού Πιέρ; γιά είλικρινής και εύσυνειδήτους.

Φοβερίζεις πώς «θα τή ξαναπούμε». Νά τή ξαναπούμε, αφέντη μου, όποτε θέλεις. Στους όρισμούς σου.

Έπί τού παρόντος πύρε αυτό τή κλεισμένο γράμμα πού σου στέλνουμε με τήν πεποίθηση πώς δεν θα τάνοιξης κι αυτό και δεν θα τή διαβήσης στους φίλους σου.

Προσβυτάται δούλο σου
ΟΙ ΚΟΥΚΟΙ ΤΟΥ «ΝΟΤΜΑ»

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΜΒΡΑΙ

Ο ΗΛΙΟΣ ΛΥΟΝΕΙ

Άγωνίζονται τή δέντρα να ρίζουν κάποιον έσκιου στους κουραμένους πού κάθονται κάτω με κατεβυσμένα τή καπέλα. Νά τούς φυλάζουν άγωνίζονται από τής καρτερές άντις του μεσημεριάτικου τού «Ηλιου και στών άγών άπάνου, σουύν-

τα, σών, να προσκαλούν τή πουλιά στην πρασιναδά και στών άέρα των κλαριών να τραγουδήσουν... Ω τή πουλιά να τραγουδήσουν προσκαλούν!.. Ζητάνε τούς καλούς συμπολαιμιάδες τή δημιουργία του Ισκιου και τής δροσιάς!..

Να δ' άραγής τών άμπελιών δ' αλίνος, πού άδιάκοπα—γυρίζοντας άπ' τήν άρχή στο τέλος κι από τή τέλος στην άρχή—φυλάει, έχει κήφει τής μαγικότερες κλάρες πούβαν γεράει πού στην κορμή του δέντρου, γιά νάβουν τή νέα φωνάκια και μέσ' άπ' τής χαρμάδες πούκαμαν οι κομένες παλές κλάρες, ρίζονταν κάτω έλοπύριος; «Ηλιος και ζεμάτζει τή κουρασμένα πλάσματα κάτω στή Γ' πούβουνα από τή ζέστη... Και τού κακού γδύνονταν ολάκεροι οι καπεροί με τήν έλπίδα ν' άνασάνουν... γδύνονταν γιά δ' δροσιτσών κα τόσο περισσότερο τούς έβηνε ο ήλιος, γελώντας; ο μεγάλος σαρκαστής των άδυναμιών— περισσότερο τούς έβηνε!—

Και κινούσαν άλλοι τή μαντήλια τους κι' άλλοι τή καπέλα τους γιά να κάμουν τήν ρέμα τ' άέρινο, με τού κακού! γιάτ' έφερναν στή κακακία μάγουλα τή φωτιά...

Τίποτε δε σταματούσε τή ζέδρωμα του χαματινού πλάσματος πού τήν άλλαίσει ή με γάλη πόρα. «Ω! τή δυστυχισμένη τήν ανθρωπότητα πού ζεματίζεται όσο περισσότερο γυμνώνεται κι' όσο περισσότερο θέλει να δροσιστεί!..

Νά ζαυαί βλο πουλιά να πέταγαν στή κλαρία του φηλού δέντρου!..

Μ' άφού δεν είνε, γιατί ζήτάνε τή δροσιά πού δεν είνε γι' αυτούς!;

Και περιμένουν τή παρστική αυτή πλάσματα ν' άφήσουν γιά τή παιδεία τους τουλάχιστον τή όραμα των νέων φωντανιών των δροσιών και των Ισκιών—πού τή λένε: πράματα του μέλλοντος—χωρίς να νοιώθουν πώς κι' αυτό είνε χαμάς; πώς τή νέα φωντάνια θαβγουν από τής παλές τής ρίζες και πώς τή γέραςμα δε θα τζαματίζει, ρίζοντας τής παλές κλάρες!..

Και δε νοιώθουν πώς και τή νέα τή φωντάνια θα τή σπάζει μέσα στις φλέβες ή σάρκα; ή παλός!..

«Ω! ο έγωισμός των άνώφελων διαβώντων πού άλλα όνειρεύονται κι' άλλα έτοιμαζόνε—δεν γ' όνο ν' όνο—με τή κουράγιά τους!..

Τάχα δεν ξέρουν πώς όλο τή κλονιάζω των κορμιών δε σημαίνει τίποτε κι' είνε άφρησις τής

καθώς κάνουν πολλοί άλλοι γι' άλλα πράματα. Διχώνοντας κι' δε παθαίνουμε και τή παθαίνουμε στή πολλοιά μας; Ζητάς; κιόλας πώς τή σκολεία μας θα γίνον έθνικ μας σκολεία και πού θα τή κατολάδουν άφτόν.

«Ο Μένος ή Φιλήτας, στών άραιο και σοφό του πρόλογο στή «Γραμματική τής Ρωμαϊκής γλώσσας», έχει πού κάνει λόγο γιά τούς δασκάλους μας, πού τούς έχει ναρκωμένους με φόβη και δυσκολογία τρέφει άρρώστια, ή προγονιμιάς, λέει γιά τή Φωτιάδη τ' έσκόλουν.

«Βρήγχε όσάσος μέσ' στην Πολή ένας άφρωπος, πού τή νουίσε όλ' άφτά τή πράματα κατάρκω. Ένας πού τιμάει τή έθνος με τή πνέμα του και με τή μάθησή του. ή Φ. Φωτιάδης, ή γιγνάρ και θέλησε να τή πει, να τή φωνάζει, να τή διδάξει, να τή αποδέξει, πώς όσο ύποστηρίζουμε γιά γλώσσα του σκολείου τήν καθαρίσους, παιδείη ρωμαϊκή δεν μπορεί να ύπάρξει και να μη χανούμαστε. Και τή όμορφα πού τή πει, και τή όμορφα πού τή έπείθει και λογικά ν' έπιστημονικά, κι' έμπειρικά: μήνε έγραψε μέσ' στών «Ταχυδρόμο», άμ ποιός τήν ένοιωσε; Οι δασκάλους τόν πέραν μπρός και τόν πολεμούσαν δίχως να καταλάβουν τί έλεγε; γιατί σάν τή καταλαβαίναν, θα νερπώνονταν πού δεν ήσαν ενάντια του.»

Τή βιβλίο του κ. Φωτιάδη πρέπει να διαβάσει καλά, πρέπει να μελετήσει. Οι δασκάλους προπέναν, αν έκαπου τήν πατρίδα τους και θέλουν τή καλό της, πρέπει να τή

σπουδάζουν και να ίδουν πώς σιστά πράματα γράζονται και μέσος γιά τή σκολεία μας, γιά τήν παιδείη των παιδιών μας. «Α δε φοβούμον μήποτε πειράζω τή μετρί φροσύνη του Κ. Φωτιάδη, δε τού πρότεινα όζω άπ' τή βιβλίο του και με μεγάλα γράμματα νάβω τή τή λόγια του Κάλβου:

όπερ πατρίδος πρόκειται:

όσους άγώνας.

Δε θα πη πώς και οι όλόκληρος από φιλοπατρία, εκείνος πού φροντίζει γιά τήν έθνική εκπαιδείη, και γιά τή έθνική του γλώσσα;

«Ο Ιταλός Pasquale Villari, σέ κάποιο λόγο πούβγαλει έδω, και πέντε χρόνια, σέ σύλλογο Dante Alighieri, λέει πολύ άφρα πώς: «pensare alla lingua e diffonderla, vuol dire pensare alla patria, promuovere la prosperità e gli alti destini». Κι δ κ. Φωτιάδης φροντίζοντας γιά τή γλώσσα, φροντίζει γιά τήν πατρίδα; γιατί σάν άφρωπος μου φαίνεται τή «pensare alla lingua, vuol dire pensare alla patria», πού λέει ή Villari.

Ναι να τή πει λέει ή Κ. Φωτιάδης στών πρόλογο του βιβλίου του:

...γράφω γιά τή λαό, γιά τή νέο, και γιά τή νύ, γιά τή κητέρα, γιά τόν πατέρα, γιά τή παιδεία. «Έρχο-

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ 3

ΔΑΦΝΕ ΠΑΝΤΑΖΗ

ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙΑΡΟΙ

«Αλήθεια τή όραία πράματα πούγραφε ή Φωτιάδης. Πόσα σωστά δε λέει μες στή γράμματα πούττειλε στών «Ταχυδρόμο», και πού δημοσιεύτηκαν άργότερα σέ βιβλίο, («Τό γλωσσικόν ζήτημα κι' ή Έκπαιδευτική μας άναγέννησις») κ' έναν πολύ άφρα Πρόλογο;

«Ο κ. Φωτιάδης είδε, και κητάαβε πολύ βαθιά, πώς στή σκολεία μας δε μαθαίνουμε τίποτα. Λυπήθηκε κατάκαρτα γιά τή στρίβωμα πού παθαίνουμε στή σκολεία τή ρωμαϊκού, και όίλησε, μ' έλη του τήν άγάπη, μ' έλη του τή φιλοπατρία, να βοή τή ρέκα του κακού, να μά διείη πώς θα τή ελαιορύψουμε. Δε όίλησε να πη λόγια έσά, δε όίλη ναε περιγράψη μονάχα τή γάλια τή σκολεία μας,

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΕΝΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

— Δεν είναι ζωγραφιά, είναι εργοχειρό μου είπε η φίλη μου.

— Μπα! της απάντησα μ' έκπληξη.

Και κοίταξα προσεκτικότερα το όρατο εργοχειρό το όποιο σπολίζει πραγματικώς την "Εκδοσι του Ζαππειού. Είχε μία θαυμασία εικόνα βγαλμένη από τον "Ουέλλο" του Σαίξπηρ, και παριστάει τον Μανριτάνον ήρωα την στιγμή που διηγείται μπροστά στην Αυστάμονη ταύρ δόλους του.

— Με μετάξι και με ύπομονη είναι κεντημένο! ξεκαλοούθησ' η φίλη μου. Δεν τρώχον βάλει σε καλή όμορ δόω, άνομερα στις άκουαρέλες και στις έλαι γραφίες, ένω η όμοι του ήσαν στο τμήμα των εργοχειρών, άλλα δεν πειράζει. Κ' έδω μέσα παραμυα, καθώς βλέπει, δεν χάνει την αξία του. Ήπειτο, το εργοχειρό της ο Λουκιανός Παντολέοντας, έστειλκε εκεί που έπρεπε να διακρίθ, στην "Εκδοσι της Χαλκίδας. Έπλεξε και το πρώτο βραείο. Το έθαψαμε και η βασ. Ολογένει κ' είχε τόσα καλά λόγια στην τεχνίτη του.

— Μόνον λόγια;

— Το έθαψαμε και δύο τρεφ' όμορμεις, φιλότεχνου, και είπαν πως κ' Εύπωσιαις έκθεσι θα τιμηθεί.

— Μόνον τα είπαν;

Καλλίτερα να μη το έλπιε το όρατο εργοχειρό και καλλίτερα να μην έμπαυαν την ιστορία και τους πλάτωνικούς θρηάδους του.

Έμειλα χλόηδα τόσον πολύ! Κ' έμειλα χλόηδα γιατί είδα κ' έπιστήκη άλλα μιά ήρα ακόμα πως κάθε εργασία εφινειδύθη στην τόμο μας πηγαίνει στα χαρμένα, ήφω ή δεν την βλέπουμε ή αν την δούμε, μόνο με τα λόγια την παυμάζουμε.

Αλλά τα λόγια, και από βασιλικά ακόμα στόματα αν βγαίνουν, δεν είναι άρκετα. Ο Πλάτωνικός θαυμασμός ήμιοει να κόλακωσ το έγω του τεχνίτη, άλλα δεν του δίνει καμιά ενόαυρυνσι για να ξεκαλοούθησ τη δουλειά του, για να κοιτάξ η να τελειωσθί.

Τα λόγια εν' εύκολα για κείνον που τα δίνει, μά και δεν χερνιάνουν έκνινον που τα παίρνει.

Χρειάται και μια άλλη κήπος οφισιολογική υποστήριξη. Και την ύπ στήριξη αυτή δεν την εύρηκε το όρατο εργοχειρό.

Είναι και νάποιας άλλας λόγος, έξω καθολοκλήρηται από την Τέχνη αυτής, που μ' έκαμε να μιλα χλόηδα περιωότερα. Ο λόγος που δεν φωντίζουμε καθόλου να τραβήξ το κορίτσο άπυ το δαυκαλίκι και να τα σπρώχν ημε σ' άλλους εύρύ

ζευγαλιμένα, και με το λόγο τους. Σ' έαίνα που λέει, μάλιστα στο τελευταίο του γράμμα, παρουσιάζει η κ. Φωτιάδης μ' όλη του τη βαθύτα κρίση, μ' όλη τη μαγική μείγνυ που έχει κάνει, και κ' όλη την πειρα που χρειάζονται τέτοια ζητήματα.

Από τον κ. Φωτιάδη θ' ακούσουμε πολλά καλά—Συ θέλω. Και το έλπιουμε. Η η γη qui a persévérer dans cette bonne voie είπε μια φορά ο Ψυχίτης. (Questions d' histoire et de linguistique).

Έκείνη παιδί που γράφει ο "Ταχυδρόμος", όττε γι' άσπεία μορφών να περάσουν. Ψωμ γόρπει ο' ένα του φίλλο λέει άπαξόμειθα το μακαρονικό ένκεινο ύφος (1), το όποιο και προς το σημερινόν γλωσσικόν αίσθημα άπείει και την άντιλήψιν δυσχεραστέρην καθιστέ. του γράφοντος όστις άποσπώντος του σκοπού, και παρακίτω "Ισως άπάγουσι λόγοι, δι' οίς ή δημώδης, άλλ' ή γήροια (1) δημώδης είναι άνεκτή (1) ός γλώσσα είδών τινων της λυρικης ποιήσεως, να τί λέει, και πως γράφει άλλου. Ουδέποτε ίσως άλλωτε οι ιδιοτροπίαν (1) γνώμης φιλοδοξήσαντες άπέδωσαν τόσον κατάφωροι (1) δσον πάγουσι (1) ποτέ ο την τοιαύτην αὐτών φιλοδοξίαν τοποθετήσαντες (1) έπι του ζητήματος της δυστήνου (1) ήμυν (1) γλώσσας. Μηδέν έχοντες πλέον ν' άντιτάξωσι εύσιωδες υπέρ του περσέλου (1) αὐτών έγχρημάτος (1) προς καθήλωση (1) της έντικης (1) γλώσσας εν τη εί-

Η Σ. ΔΟΥΚΡΙΤΙΑ ΠΑΝΤΟΛΕΟΝΤΟΣ

τερους κήλους εργασίας.

Αν το έργον της δ. Παντολέοντος δεν έθανμαζότανε μόνο, μά κ' άκριβοπληρονότατε, όπως και τού άξίζει, όχι μόνον αυτή θα έφιλοτιμείτο να πλε δόση κ' άλλα έργα, έπίσης καλά σαν κ' αυτό, άλλα θ' άνοιγε τα μάτια και σ' άλλα κερτίδα και θα τους έβλεπε ένα όρόμο καινούργιο στρωμένον με την ήμυν και με την εύμάρτιαν και άπυλάγμνο από της προστάτης των Άημ. Συμβούλων και των Ύπουργών.

Εύρέθηκε ένας Μαραθλής να υποστηρίξ τον Δακαλιμό σκορπίζοντας μ' άπλοχηρία το χρυσάφι του για να εκδίδη βιβλία περιτύ και να χτίξ μεγάλα καλλιμάρμαρα. Δεν θα εύρεθί κ' ένας άλλος Μαραθλής να υποστηρίξ τον Αντιδοκαλιμό και να προστάτουν την Τέχνη και την Έργασία;

Η ΑΡΘΑΑΦΟΥΣΑ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κόρη και Κούκας, έτίς που αρχίξ τα ζευγ, κι έλο φιλέις, άκούστε τι με λέει ο "Άγγλος Dr Richmond και ο Γερμανός Dr Schlesinger, που έχχαν σύγκαμα κ' οι δυο τους έγιναν πειράματα να δύν ει χαμπίρια από μικρούς το ζώη. Ηρώες ηρώη έκαλυμμένο, έθακον ήκνω γελάτινα έκαλυμμένη κ' αυτή, κ' είπαμε, μες κοπύλας να το φαίγξ. Δε είκοσιτέσσερες ώρες βρεθήκανε έκνω στη γαστήρ από 25 ως 30 άποικίες από λογιό λογιό μικρότα, —άλλωθ θα πής. Μά μπορούσαν ναυα: και βλαβέρ. Το κάκω. Πάει και το φι!

πρώ έκείνη και άδιορίτω (1) και άλλη άλλαχού μορφή, εις ήν περιήγαγον αυτής οι παρθέτες της χυμώδης (γλώσσας) και ή διά της έπινοήσεως των Ιστοριών περιπεινών τήρησις (1) αυτής μετά στοιχείων άλλωτρινών, εύρον καλήν άληθινά μέθωον τροπή (1) των άντιπροσώπων άπεραντολογίαν άτελεύτητον, περί πόν άλλο ή το κύριον ζήτημα άπορρομμένη, και καταλήγουσι παρηγορημένοι διά της εν τη Άλλή ζωή έπιφύλασσομένης αυτοίς δικαιοσύνης και Μακαριότητος. (Ταχυδρόμος 13 Ιουλ. 1900)

Αν' όλα αυτά που λέει ο "Ταχυδρόμος", δε δέχνται πως άσπίζεται το μακαρονικό ένκεινο ύφος κ. π. λ. και πως, ένω λέει, για τη δημωτική, κ' γήροια δημώδης είναι άνεκτή κ. π. λ., άλλου τί θέλει έλουσιόλου για πέταμα, άφωσ λέει, προς καθήλωση της έντικης γλώσσας εν τη οικτρή έκελην και άδιορίτω και Άλλη άλλαχού μορφή, εις ήν περιήγαγον αυτήν οι παρθέτες της άμαέας κ. π. λ.; τότε τί θέλει να πη με το γνησίω δημώδης, με το οικτρά, άδιορίτω και άλλη άλλαχού μορφή και το άνεκτή ός γλώσσά είδών τινων της λυρικης ποιήσεως; Μά τί θέλει να πη;

Σ' όλα λέει ο κ. Φωτιάδης, άπαντί δ "Ταχυδρόμος" με άπεραντολογίαν άτελεύτητον, καθώς φαίνεται πολύ καλά άπ' όσα γράφει. Έκείνους που υποστηρίζουν την άληθινή μας γλώσσα, ο "Ταχυδρόμος" τους λέει έκαρος ιδιοτροπίους ιδεολόγους, και γράφει, για το Φωτιάδη βί-

— Δεν έρείς, φίλε μου, πόσο άόρηκα που άπάντησα την Κύριαν σου. Και φαίνεται σά να με συμπαθεί.

— Έτσι. Άχ, και να μην την άπαντήσης άρχήται!

Γιατί δεν γίνονται γάμοι στα Ούρανια; Έπειδή πέρι-παι άκπως να διαφέρουν τα Ούρανια από Κόλωση.

Μιά μέρα έλεγε κάποιος του Λόρδου Σώλσβεργη πως δυο λιοντάρια στην Άφρική φάγανε μερικούς φάερος. Κι ο Λόρδος είπε: αΒίνα τα μόνά έντα που βρήκαν πως γρησιμάδουν κότε οι φάεροι.

Ός και τα σκυλιά πιά μαθαίνουν γράμματα! Παράδειγμα του Λόρδου "Αδεμπούρη" ο σκύλος, που ήμα κεινούς έπαριν κ' έβαζε μπροστά στο νοικοκύρη του έννα πίνακα που έγραφε άπάνω φασαί. Το ίδιο και σά έφωσσε, διάλεγε πίνακα που έλεγε ύπερος. Σαν ήθελε να βγξ ήτο, ήμεις τον πίνακα άβωσ στα πόντης, και την έφωσσε μπροστά στο Λόρδο. Τότε έδωκε ο Λόρδος το σκυλί γράμματα σ' ένα μήνα. Οι όικοί μας οι σκυλίο φυσικά γρηάζουντά περισσότερο, γιατί ο σκύλος πρέπει να μιλη τουλάχιστο δυο λέξεις για το κίλε πρμα.

Φραγκολεβαντινίτσα. — Μαμά, γιατί μου έγνεψε ο Άλλος όλη την ήρα στην έκκλησιά;

Φραγκι λεβαντινίτα. — Δεν την είδα. Διά μου που εί-τανε;

Φραγκολεβαντινίτσα. — Είταν από πίσω μου

Κόρη (στην περίπατο). Μητέρα, κοίταξε εκεί την κ. Γρόθη και τον άντρα της.

Μητέρα. Άγρή είναι; Πρέπει να είναι χειραφετη-μένη, γυνίκα με δυνατό χαρακτήρα.

Κόρη. Πώς το καταλαδεις; Από την όψη της;

Μητέρα. Όχι, από την όψη του.

Φίλος (σιγά σιγά σε φίλο του γιατρό που έκαλούσε: λείψανο). Πώς είναι; πλάτης σου;

Γιατρός (με κρυφό χαμόγίλιο). Όχι, συνάδελφε.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Πράσινα δέντρα, έπάνω σας το διάφανον άχέρι

Πάντα σάν γλυκοζύδια περινέει έρωτικά.

Στα ήρεμα τα δειλνά, σαν από άλλον χέρι

Όπου περνάει και χάνεται στα φύλλα μουτικά.

Η μόρφος των Δεκεβρηών στο δημητικό των διάβα

Σε κομπήξω μαγική σε βήσανον ένα.

Μην ή ζωή σας δένεται με τη όία και, ταλαίω

Έμπρεσ στην Αιωσιότητα που άλίστρωσ περξ:

Τυττόνους.

βουζ, τ' έκαλούθα. αΒαί τούτω μόνον λυσιμέθα, ότι εν τη τάξει των άκρος ιδιοτροπίων τούτων ιδεολόγων έκαλο-λυνθεί έμμένωσι περιωποδιδάυται ήμιν φίλος, δεινός μιν τέλλα έπιστήμων και γλαφυρός του καλίκου χειρι-στής, έμπεδών ήμως έπαξ εις την πλάνην και πεισμά-νους εν αυτή φιληδών (1) ο Πικρακτώ μες δείχνει την καλή του κορδιά ο περιωποδιδάκτος "Ταχυδρόμος" και γράφει: από μάλιστα πειραδέντες ήμιν ν' άποσπώμεν προσφιλή φίλον από της θλίψεως πλάνης, εις ήν ούκ εί-δαμεν πως έμπεσών κακοχευείται).

Μ' όλ' αυτό, τί άλλο βλέπουμε παρά πως ο "Ταχυ-δρόμος", πιστώμενος εν τη πλάνη φιληδών, κακοχευείται: Τί άλλο βλέπουμε παρά πως δεν καταλαβε τίποτα άπ' όσα έγραψε ο Φωτιάδης; Έξω παρέρχον έκείνα που εί-πασα κάπου. αL' écrivain lance ses idées dans le monde comme des graines qui germent selon le terrain où elles tombent. Στο κορυφ την πόρτα όσο θέλεις βρόνια

Αυτός είναι ο Φωτιάδης, και τέτοιος είναι ο "Ταχυ-δρόμος", που άκούσαμ, έγω κι ο φίλος μου, να λένε γι' αυτούς δ γέροι: κι ο νέος έξω στο Ζάππειο. Αυτός είναι ο Δακαλιός, κι αυτός είναι ο μαλλιαρός, καθώς τους έλεγε ο γέρος κι πρώην-Καθηγητής.

(Έχει συνέχεια)